

Úvod

„Tak se prý ukázal zase ježek!“ volal Jarka Metelka, když přiběhl do klubovny, kde mělo být právě začato šesté číslo TAM-TAMU.

Mírek prudce zdvihl hlavu, skloněnou až dosud nad různými lejstry. „Co budeš povídat?“ vykřikl pochybovačně i překvapeně zároveň.

„Ježek v kleci? To snad není možné!“

„Ano je! Taky jsem tomu nechtěl věřit!“ vykládal Jarka dál. „Ale říkal to Standa Bártů a ten nikdy nelže. Dole u tržnice je toho prý plno, každý o tom mluví!“

Ne – nebylo to docela nic živého! Říkalo se tak jakémusi kovovému pouzdru, které mělo po celém povrchu podélné otvory, jdoucí od jednoho konce pouzdra k druhému.

Uvnitř tohoto podivného neotvíratelného pouzdra byla hvězdice, rovněž kovová, s rohy na všechny strany. Pohybovala se v pouzdře volně, zvonila o ně svými rohy při každém vzetí do ruky, ale nebylo možné, aby úzkými otvory prošla z pouzdra ven. Bylo to naprosto vyloučené.

A přece se prý občas hvězdice dostávala ze svého kovového vězení ven! A pouzdro se při tom nijak neporušilo, ani hvězdice se nerozložila nebo nerozlámala.

Kdysi, prý před mnoha lety, žil v městě podivný hoch, jemuž ježek v kleci patřil. A ten jediný prý uměl dostat hvězdicu z pouzdra ven.

Pak ten podivný chlapík zmizel. Snad se odstěhoval, snad umřel – to se v ústním podání nedochovalo. A s ním zmizel i hlavoлам.

Potom se prý po letech ježek v kleci ještě někde objevil a bylo o něj svedeno několik velikých bitev mezi tehdejšími Druhostraníky a hochy ze Stínadel, kteří si říkali a dodnes říkají Vontové.

A ježek v kleci zmizel zase.

Žlutý špendlík

Vontové, hoši ze stínadel, jsou zvláštní kasta a není radno si s nimi něco začínat. Jejím odznakem byl žlutý špendlík.

Obyčejný špendlík, se skleněnou žlutou hlavičkou, nosili vždy a za každých příležitostí na klopě kabátu či na tričku nebo košili. Chlapci ze Stínadel se nikdy nemíchali mezi hochy jiných čtvrtí města. To byla kasta sama pro sebe, pyšná, výbojná, pro všechny ostatní záhadná a nechápaná, i obávaná.

Svůj název „Vontové“ dostali stínadelští hoši podle Vojtěcha Vonta, podnikavého chlapce, který před mnoha a mnoha lety sdružil všechny hochy ve Stínadlech.

Kdo byl jednou Vontem a přestěhoval se ze Stínadel, ztrácel vontskou příslušnost, nesměl již nosit žlutý špendlík.

„Vždycky mi vrtalo hlavou,“ uvažoval nahlas Jarka, „jak se například ti Vontové svolávají, nebo jak se dorozumívají, když je něco nutného, co je zapotřebí sdělit! Vždyť ve Stínadlech jsou snad stovky Vontů. A je tak těžké se tam vyznat! Myslím, že tam musí zabloudit i dráb. Každá ulička se tam točí jako šnek, samé schůdky, kouty, plácky a zase průchody.“

„Máš pravdu,“ doznával Mírek. „Některá ta zákoutí nejsou ani na plánech města.“

„To se nám snad všechno jenom tak zdá,“ řekl Červenáček, který měl dnes výjimečně zamlklou náladu. „To jenom my si myslíme, že se tam nikdo nevyzná, protože vlastně žádný z nás ve Stínadlech ani pořádně nebyl!“

Opravdu. Do Stínadel nikdo z hochů jiných čtvrtí nechodil, vždy tam cíhalo nebezpečí ze strany Vontů. Mnozí chlapci, v městě narození, ve Stínadlech nebyli ještě nikdy! Jiní je jen proběhli, nebo jimi prošli s rodiči nebo jinými dospělými. A vniknout do Stínadel bez nich byl odvážný počin. Každý vetřelec byl Vonty brzy poznán, nepomohl ani žlutý špendlík, připíchnutý na klopě kabátu pro oklamání Stínadelských.

Stínadla

Hodiny kdesi na vzdálené věži odbíjely šest a po nich se rozezvučely nejrozličnějšími tóny i jiné na ostatních kostelích, když se Rychlé šípy sešly na malém náměstí.

„Zde máte,“ pravil pak Mírek a rozdal mezi hochy žluté špendlíky.

Každý si špendlík zapíchl do klopky svého kabátu.

„Ted' jenom kde je ten svatojakubský kostel?“ šeptal vzrušeně Jarka.

„Nevím. Plán Stínadel sice mám,“ hovořil tiše Mírek, „ale kostel jsem v něm nenašel.“

Motali se křivolakými uličkami, nesmyslně všelijak pokroucenými, kradli se ve stínu domů na maličkých náměstíčkách a snažili se, aby se nesetkali s žádným Vontem.

„Pozor!“

To skoro nahlas varovně vykřikl Jarka. Proti Rychlým šípům přicházeli dva Vontové. Silní, hranatí chlapíci. Byli tvářemi obráceni od světla lucerny a nebylo jim příliš vidět do tváří. Něco si mezi sebou tiše, ale živě vyprávěli. Skoro to budilo dojem, že se o něco hádají.

Rychlé šípy zrychlily krok, aby setkání bylo co nejrychlejší. Když však oba Vontové došli až k nim, jeden z nich vykřikl na Mirka:

„Koho volíš? Losnu nebo Mažňáka?“

Mirek se zarazil, netušil, že na něho Vont promluví. Hned se však vzpamatoval a s předstíranou lhostejností a spíše nevrlostí odsekl s odvrácenou hlavou: „Ale třeba Bahňáka...“

Kdyby byl tušil, na jak důležitou věc Stínadel se ho Vont zeptal!

Široko

A kdo to vlastně je ten Široko?“

Vont pokrčil rameny. „To nevíme! Nikdo to neví!“

„Toho Široka musíme najít!“ bouřil Mirek. „Protože on má hlavolam!“

... Mirek se chtěl ke křoví přiblížit, ale náhle zděšeně uskočil zpět.

„Stát! Ani krok dál!“ zazněl z křoví tlumený hlas. „Co tu děláte?“ Hoši Rychlých šípů zůstali stát jako přikovaní a úlek ochromil jejich svalstvo.

„Tak rychle — rychle! Co jste tu dělali?“ zněl zase velitelský hlas z křoví. „Ale, ale, podívejme se!“ mluvilo křoví dál a Rychlým šípům se zdálo, že hlas dostává trochu výsměšný nádech. „Je vás tu pět! To je skoro dost na založení nové party a taky na zápas o Velké Vontství.“

Mirek byl první, kdo se trochu vzpamatoval. „Nechceme zakládat žádnou novou partu,“ protestoval a snažil se, aby jeho hlas zněl sebevědomě, „Ani se nesnažíme získat Velké Vontství.“

Hlas v křoví se pochybovačně zachechtal. „Jste první Vontové, které slyším takhle mluvit! Opravdu první Vontové, kteří nemají zájem stát se Velkým Vontem a ovládat tak celá Stínadla.“ Tón hlasu se stal ještě posměšnějším, když pokračoval: „A teď mi nakonec snad ještě budete tvrdit, že nemáte zájem ani o tohle — co?“

V křoví se záře svítlny rozlila naplno, něco tam cinklo a vzápětí hoši uviděli podivnou postavu, oblečenou celou do černého přiléhavého oděvu — ale místo obličeje — probůh — co je to tam? — Něco beztvárného, bílého, jak křída bílého — ach ano — je to jakási maska — maska přes celý obličej — neznámý asi nechce být poznán. Alekdo se za ní skrývá?

A teď svítlnu obrací ke své ruce v černé rukavici — a na ní leží — ježek v kleci! Ten kovový hlavolam!

„Ježek v kleci!“ vykřikl vášnivě Jarka. Nemohl se opanovat.

„Chachááá —“ zasmála se černá postava. „Tak přece nějaký zájem! Tak přece!“

„Kdo jsi? Řekni nám, kdo jsi!“ přerušil jeho výsměch Mirek. „A nemusíš nám to vlastně ani říkat! Víme to! Jsi — jsi Široko!“

Pohled na ježka v kleci, o kterého v minulosti Rychlé šípy i jiné skupiny tak úporně bojovaly a po kterém dnes toužily snad ještě více, zbavil Mirka poslední špetky rozvahy.

Mirek vyskočil jako elektřinou nabitý směrem k napřažené ruce, ale neznámý byl rychlejší. Dříve než se Mirek a s ním současně i všichni ostatní hoši k němu dostali, bleskurychle ukryl hlavolam kdesi ve svém černém obleku — a nastal boj. Mirek byl odražen tak prudce, že odletěl od neznámého jako míč několik kroků zpět. „Ano, ano,“ smál se tiše neznámý, „jsem Široko! A hlavolam je můj. Pamatujte si to! A vy ho nikdy nedostanete!“

Rozběhl se neslyšným během kamsi do tmy, ještě dále do hloubi zahrady.